



PESMI

*Špela MRAK
Benjamin LAP*

In

PRAVLJICA

Karlo RUPNIK

Srednja gradbena, geodetska in okoljevarstvena šola Ljubljana

Maj, 2016

Srednja gradbena, geodetska in okoljevarstvena šola Ljubljana

Maj, 2016

Pesniško zbirko smo pripravili:

Pesmi sta napisala:
Špela MRAK in
Benjamin LAP

Pravljico je napisal:
Karlo RUPNIK

Pesmi sta pregledali ter spodbujali, usmerjali
in vodili avtorje:
Irena JUSTIN in
Ksenija JUVAN BERIČ

Tehnično uredila in naredila prelom:
Petra ŽIROVNIK GRUDNIK



CVET SPOMINA

Benjamin LAP

Ko me čas odpelje
v drugi svet,
vem, da na grobu
rasel mi rdeč bo cvet.

Cvet rdeč domač slovenski,
gorenjski nagelj,
ki v spomin bo ostal,
kjer jaz večno v zemlji
bom ležal.

Domači zemlji slovenski,
zemlji,
kjer živi narod, ki
se imenuje Slovenec in na
Kranjskem on stoletja že domuje.



SPOMIN

Špela MRAK

Le nebo ve, kako boli,
ko med nami več te ni.
Čprav bil si v bližini,
si odšel v tišini.

Vedno si priskočil na pomoč,
a naenkrat odšel si proč.
Še vedno boli kot tisti dan,
ko smo klicali k sebi te zaman.

Ni stvari in ni poti,
ki žalost spremenila bi.
Ko gredo dnevi naokrog,
tolažim se, da si odšel na dolgo pot.

Čprav med nami več te ni,
spomin v srcu še živi,
spomin na tvoje je oči
ta, ki spremlja nas vse dni.

Zdaj si angel brez meja,
kot žrebec si v diru,
svoboden brez gorja,
ko počivaš v miru.



BOGATI BERAČ

Karlo RUPNIK

Na Japonskem, v malem mestecu Omašu, je živel Haruki. Tisti čas je divjala dolgotrajna vojna med Japonsko in Kitajsko, v kateri je umrlo na tisoče japonskih in kitajskih vojakov. V vojni se je boril tudi vojak Haruki. Haruki sicer ni imel visokega čina, imel pa je veliko in plemenito srce. Zaradi svoje spretnosti in močnega značaja je užival velik ugled. Po mnogih letih se je vojna končala in živih je ostalo le malo vojakov, med njimi tudi Haruki, ki se je še s tremi tovariši vračal v svoje mesto Omašu. Na poti so jih napadli sovražniki, Harukijevi tovariši so pobegnili, Haruki pa je izvlekel svojo katano in se odločno podal v boj. Premagal je štiri sovražnike, nato pa se je moral tudi on umakniti sovražnikovi premoči. Med tem pa so se trije pobegli vojaki ustavili ob reki, da bi se napili vode. Ko so se odžejali, je prvi vojak odločno dejal:

1. vojak: Ti si kriv, da smo izgubili še enega tovariša.
2. vojak: Jaz nisem storil nič narobe.
1. vojak: Motiš se, ti si ukazal umik.
2. vojak: Kaj bi raje videl, da bi ukazal boj in bi vsi umrli?
1. vojak: Lahko bi rešili Harukija.
2. vojak: Nikoli! Sam si je kriv. Če se ne bi delal pogumnega, bi se lahko rešil.
3. vojak: Dovolj! Ali ne bi raje razmišljali o tem, kako se bomo vrnili v Omašu?
2. vojak: Seveda! Edina pot vodi ob reki skozi gozd.
3. vojak: Prav, pa pojdimo, preden se znoči.

In vojaki so krenili dalje, skozi mrzlo noč. Naenkrat zaslišijo krik:

- Na pomoč, na pomoč! Pomagajte mi!

3. vojak: Ste slišali, nekdo potrebuje pomoč.

1. vojak: Ah, pustimo druge! Že svojih težav imamo preveč.

2. vojak: Lahko pa preverimo, kaj je narobe

3. vojak: Prav, pa pogledjmo.



ZADNJA URA

Benjamin LAP

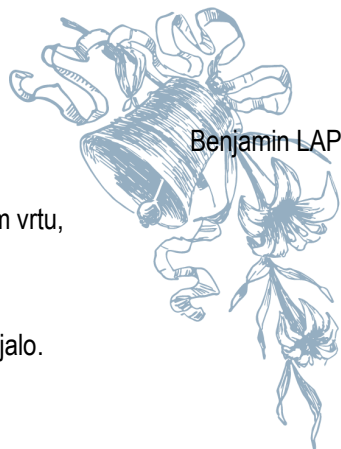
So stvari,
ki poznane so premalo.
So stvari,
ki z nami se igrajo.
So sence, ki skozi naravo privihrajo,
so odtenki našega življenja,
žalosti, veselja.

Mnogim temna jim je duša,
ki zvita je kot ruša.
Nikoli ne izvemo,
v kakšne kraje mi tja gremo.
Za nami se spomini vsi zgubijo
in ostanki v zemljo potopijo.

Ko boš zadnji dih vdahnil,
kaj prekmalu boš že tam,
skozi oktobrsko pokrajino na vrh gora.
Skozi travnike morja.
Nato pa te popelje do raja ali pa pekla'.



MAMI V SLOVO



Ko so zacvetele jablane v domačem vrtu,
je zapihal veter čez polje,
vse tiho je postalo,
le mlado listje na drevesu je šumljalo.

Listje v drevju je šumljalo,
kot bi za teboj jokalo.
Niti glas ptic te ne zbudi,
saj Mama ti zaprla si oči.

Zaprla si oči,
povem ti, Mama,
jablana v vrtu še cveti
in tudi čebelice letijo v nebo.

Ampak veš,
povem ti, Mama,
da za teboj nam je
hudo.

Vem pa, da današnje to slovo,
ni zadnje in ne prvo,
kmal' vid'no mi se spet!

Do tedaj pa, Mama!
hvala ti za vse,
tvoj spomin v naših srcih,
naj nikdar ne umre.

Vojaki so šli za glasom, ki je vpil na pomoč. Našli so staro žensko, ki je bila privezana na veliko skalo poleg nenavadne votline.

1. vojak: Kaj je starka, te je tvoj ljubi privezal, haha?
2. vojak: No, fanta, ali ji pomagamo ali ji zavežemo usta?
3. vojak: Ne, gremo naprej, naj si pomaga sama. Kdo pa nam pomaga, ko potrebujemo pomoč!
2. vojak: Prav, pojdimo dalje.
- Starka: Prosim, pomagajte!
3. vojak: Utihni. Mudi se nam!

Kmalu do reke pride tudi utrujeni Haruki in se tako kot tovariši pred njim napije vode. Pogleduje naokrog in se sprašuje, kje so njegovi prijatelji, kam so odšli. Zakaj ga niso počakali? Ne ve, kje je niti kam naprej. Nato sede na velik kamen na sredi reke in se skuša osredotočiti na pot in na svojo notranjo moč, ki jo je med vojno zanemaril. Čez nekaj časa tudi on zasliši nenavadne krike: »Na pomoč! Na pomoč! Pomagajte mi, prosim!«

Haruki se hitro postavi na noge in teče proti glasu. Najde starko, privezano na drevo. Odveže jo in ji da piti vodo in jo vpraša:

Haruki: Ste v redu?

Starka: Hvala mladenič, v redu sem.

Haruki: Ali ste poškodovani?

Starka: Ne, nisem, o plemeniti fantič.

Haruki: Kdo vam je to storil?

Starka: Neki vojaki.

Haruki: Zakaj niste zbežali?

Starka: Nisem jih slišala.

Haruki: Kaj pa ste sploh počeli pred to votlino?

Starka: Kako naj vam poplačam, dobri mladenič?

Haruki: Oh, nič vam ni treba dati. Prosim vas le, če mi poveste, kako priti do Omašuja.

Starka: Kar naravnost pojdi, pa boš prišel v mesto.

Haruki: Hvala vam. Zbogom.



POKLON USTVARJALNOSTI

Špela MRAK

Odpravil se je proti Omašuju. Ko se je obrnil, je videl, da starka še vedno stoji pred votlino, zato se je vrnil in jo vprašal:

Haruki: Kaj je v tej votlini, da tako strmite vanjo?

Starka: Ta votlina ni tisto, kar vidiš.

Haruki: Kaj naj bi to pomenilo?

Starka: Poglej drugače in videl boš še nekaj drugega? Povej mi, kaj vidiš.

Haruki: Lahko si predstavljam vhod, ne vem, vrata na primer.

Starka: Točno tako!

Haruki: Prosim?!

Starka: To so vrata.

Haruki: In kam vodijo?

Starka: Naj ti povem skrivnost?

Haruki: Mislim, da lahko.

Starka: Prav ... V tej votlini se skriva velik zaklad.

Haruki: Če to veste, zakaj ste potem tako revni? Pojdite po zaklad!

Starka: Ne morem ... Prestara sem. Ne zmorem več takega napora.

Haruki: Naj vam ga jaz prinesem?

Starka: Tega te ne morem prositi.

Haruki: Z veseljem vam pomagam.

Starka: Ali misliš, da si sposoben preživeti težke preizkuse, ki te čakajo na poti?

Haruki: Rad bi vam pomagal. Sicer pa nič ne more biti težje od vojne, ki sem jo preživel.

Starka: Prav, potem ti bom dala nekaj napotkov za na pot.

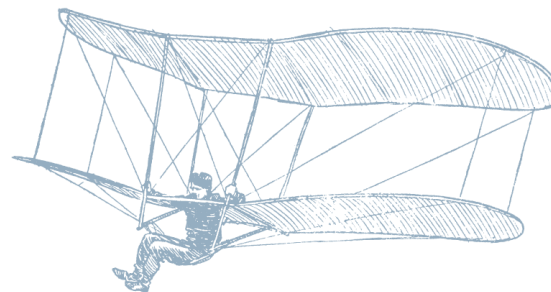
Haruki: Poslušam.

Starka: Ko boš vstopil v jamo, boš našel tri tunele.

Haruki: Kako naj vem, kateri je pravi?

Starka: Zapomni si – vstopi skozi levi tunel! Ko boš prišel do konca tunela, boš zopet zagledal tri tunele, ki bodo še temnejši od prejšnjih.

Haruki: V katerega pa potem zavijem? Spet v levega?



Vsakdo je nekaj posebnega,
to ni nič osebnega.
Vsakdo ima to moč,
da prebrodi hudo noč.

In vsakdo nekaj zna,
zaradi česar več velja.
In ob tem počuti se svoboden,
tudi če dan je res turoben.

Ustvarjalnost ni le znanost,
ni le delo, je predanost,
je veselje, ne bahanje.
Vedno verjemi v svoje sanje!

MOJA VIZIJA

Špela MRAK

Ko nevarnost ti preži,
policija prihiti,
red naredi en, dva, tri,
nevarnosti več ni.

Da izkop se naredi,
upravljalec na bager že hiti.
Fantje in dekleta stroje radi imamo,
predsodkom drugih se ne damo.

Na odru zdaj stojim,
svojim sanjam zdaj sledim,
nikoli obupati ne smem,
kaj moja sreča je – jaz vem.



Starka: Tako je. Ko prideš do konca drugega tunela, boš vstopil v svetlo dvorano, kjer boš zagledal troje vrat. Vstopil boš skozi leva vrata.

Haruki: Spet vrata?

Starka: Ne bodi neučakan. Pojdiva dalje. Znašel se boš v lepo okrašeni dvorani, kjer boš videl dvoje zlatih vrat. Takrat boš vstopil skozi desna vrata. Tedaj pa ...

Haruki: Kaj?!

Starka: Ko boš vstopil, boš zagledal velikanskega medveda, ki bo spal na lepi preprogi, okoli vratu bo imel piščal. Vzel mu boš piščal, vendar pazi, da se ne zbudi. Če se medved zbudi, te bo v trenutku raztrgal.

Haruki: Kaj naj naredim s piščalko?

Starka: Ko boš odšel iz prve dvorane, boš prišel do naslednje. Tam boš našel zelenega zmaja. Zelena barva je barva vetra.

Haruki: Kako pa naj si pomagam s to informacijo?

Starka: Vedi, da ta zmaj ne bruha ognja, ampak veter.

Haruki: Ali me bo odpihnil?

Starka: Tako je. Lahko bi te odpihnil, ampak ti boš začel igrati nežno pesem na piščal in zmaj bo zaspal. Zmaj ima na vratu ključ. Vzemi mu ga in se vrni v prvo dvorano.

Haruki: Ampak tam je medved.

Starka: Ne, ko se boš vrnil, medveda ne bo več. Na njegovem mestu bo preproga. Odgrni jo, pod njo boš našel vrata. Odkleni vrata in prišel boš v dvorano polno zlata.

Haruki: Bo to konec moje poti?

Starka: Tako je, prišel boš do konca. Vzemi toliko zlata, kolikor ga lahko neseš. Zame pa prinesi samo violino, prosim.

Haruki: Kaj pa vam bo violina?

Starka: Lepo zveni.

Haruki: Prav, potem pa vam jo bom prinesel.

Starka: Le prinesi, zelo je dragocena.

Haruki: Upam, da sem si vse zapomnil.

Starka: Želim ti vso srečo.

Haruki: Sreči moraš iti nasproti.

Starka: Pazi! Ne izzivaj sreče, lahko je tudi nevarna.

Haruki: Čakaj, čakaj ... Kako pa naj vem, da ni vse to le potegavščina?

Starka: Odločitev je tvoja, lahko greš v votlino ali pa ne.

Haruki: In če grem, kaj boste imeli od tega.

Starka: Violino.

Haruki je premišljeval: »Če grem v votlino in je vse res, bom bogat. Če pa notri ni ničesar – za kakšno potegavščino gre. Bom sploh prišel iz votline? Če bom prišel nazaj, ženice ne bo več, tema bo in ne bom našel poti v Omašu.

Starka: Kako si se odločil?

Haruki: Sklenil sem, da grem raje domov.

Starka: Kaj pa zlato?

Haruki: Doma imam družino in imam svoj ponos, ki je vrednejši od denarja.

Starka: Slaba odločitev!

Starka se je v hipu spremenila v čarovnico.

Starka: Vrag s tabo! Če jaz ne morem imeti violine, tudi ti ne boš imel tistega, kar ti veliko pomeni. Ko boš prišel v Omašu, ne boš imel niti hiše niti družine, ničesar ne boš imel. Do smrti boš klošar – to je tvoje prekletstvo.

In je izginila. Obupani Haruki je dolgo v noč hodil po gozdu in iskal pot iz njega. Drugega ni našel razen kočice, v kateri je prespal. Imel je zelo čudne sanje – sanjal je o tem, kako je obogatel. Naslednje jutro je še naprej iskal pot do doma, našel pa je le tisto reko, ob kateri se je ustavil prejšnji dan. Usedel se je in si nabiral moči za nadaljevanje poti. Spomnil se je na starkine besede, da leži Omašu naravnost naprej ob reki. In tako je pogumni vojak prišel do slapa in od daleč je videl pot, ki pelje do njegovega doma. Začel je teči in kmalu je prišel do mestnega obzidja. Pred mestnimi vrati sta stala dva stražarja.

1. stražar: Kaj hočeš zguba?

Haruki: V mesto grem.

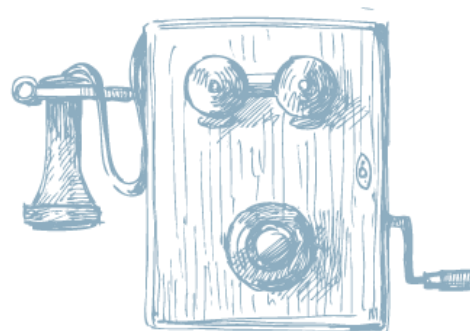
2. stražar: In kaj boš počel v mestu?

Haruki: Tu živim.

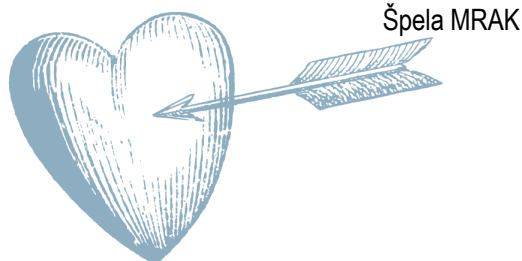
PRIJATELJ

Špela MRAK

Ko zvečer težko zaspiš,
in le eno si želiš:
da ob tebi bi bil nekdo,
ki bi k sebi stisnil te močno,
ko po družbi hrepeniš,
spomni se, da številko prijatelja na telefonu zavrtiš.



LJUBEZEN



Ljubezen pokazala svojo je moč,
ko spustila se hladna je noč.
In iskrice v očeh,
so na obraz zvale smeh.

Nad nama bila je lunca sanjava,
na nebu zvezd je cela planjava.
Z dlanjo v dlani sva bila,
srečna in zaljubljena.

Le najin bil je svet,
lep kot pomladanski cvet.
Zdaj vem, kje moje je mesto,
kaj je tisto res prelestno.

Ko zjutraj tvoj smeh me prebudi,
imam vse, kar si srce želi.
Ko privijem se v objem,
vem, da nekaj prav počnem.

1. stražar: Tu živiš - ali bi rad živel?

Haruki: V mestu sem živel pred vojno. Bil sem vojak.

2. stražar: Nihče ni preživel te vojne.

Haruki: Štirje vojaki iz Omašuja smo ostali živi.

1. stražar: Da, trije vojaki so se res vrnili pred dnevi.

Haruki: Ali niso povedali, da sem živ.

2. stražar: Ne, nasprotno. Rekli so, da so edini preživeli.

Harukija nista pustila v mesto. Vrnil se je k reki, sedel na breg in premišljeval o tem, kako bi lahko prišel v mesto, k svojim. Domislil se je, da bo počakal, da se stemni in bo potem splezal čez obzidje. To je tudi storil. Zid je preplezal, vendar sta ga na drugi strani pričakala stražarja, ki sta ga odpeljala k sodniku. Sodnik se ga je usmilil in mu dovolil, da poišče svoje domače.

Najprej je odšel do hiše svojih staršev. Potrkal je in vrata je odprl Harukijev brat.

Haruki: Pozdravljen. Jaz sem Haruki.

Brat: To ni mogoče. Moj brat Haruki je že petnajst let mrtev.

Haruki: Kaj ne vidiš, da sem živ.

Brat: Vidim, ampak vidim tudi, da ti nisi Haruki.

Haruki: Pokliči, prosim, očeta. Ti si bil še premajhen, ko sem odšel v vojno, zato se me ne spomniš.

Brat: Ne morem.

Haruki: Pa pokliči mamo.

Brat: Ne morem.

K vratom je prišla še sestra, ki Harukija ni prepoznala. Povedala je, da so starši umrli in da je njen brat umrl v vojni. Ko pa je Haruki vprašal po svoji ženi, sta mu povedala, da se je odselila, njenega naslova pa ne vesta.

Haruki je pričel iskati svojo ženo. Hodil je po mestu in spraševal ljudi, če kdo ve, kje bi jo lahko našel, vendar je bilo vse zaman. Obupano je sedel pod mostom in se skušal tolažiti, da je to le nočna mora. Vendar se ni vdal – sklenil je, da bo ženo našel, pa če bo moral na konec sveta.

In res, prehodil je veliko dežel, dokler ni prišel na južni pol. Tam je pred ledeno jamo zagledal čudnega starca

Haruki: Zakaj stojite pred to jamo?

Starec: Ta jama mi je nekoč uničila življenje.

Haruki: Kako?

Starec: Bila je vojna, ki je trajala več let. Bil sem vojak in ko se je vojna končala smo ostali živi samo štirje vojaki. Ko smo se vračali domov, so nas napadli in pobil vse tri brate.

Haruki: Zelo mi je žal. Kaj pa ima s tem opraviti ta jama?

Starec: Ko so nas napadli, sem pobegnil. Bil sem tak strahopetec. Prišel sem do jame in tukaj je stala starka, ki mi je rekla, da je bolje, če se ne vrnem domov.

Haruki: Kaj ste storili?

Starec: Ostal sem tukaj vrsto let in ko sem se hotel vrniti, so doma že zdavnaj pozabili name. Izgubil sem vse – starše, družino.

Vrnil sem se k jami in našel tole.

Haruki: Kaj je to?

Starec: Zlati lok za čarobno violino. Iskal sem starko – čarovnico, ki mi je obljubila, da mi bo pomagala, če ji prinesem lok in violino.

Haruki se je spomnil votline, iz katere naj bi čarovnici prinesel violino. Vrnil se je v svoj kraj in se podal v jamo. Spomnil se je čarovničnih navodil in srečno je prispel do zlatih vrat. Vstopil je in našel je violino. Poleg violine so ležale vžigalice. Vzel je oboje. Spotoma je nabral toliko zlata in denarja, kolikor ga je lahko odnesel. Ko je prišel iz votline, ga je tam čakala čarovnica.

Čarovnica: Uspelo ti je, preživel si vse preizkuse. Žal mi je za prekletstvo.

Haruki: Lahko ga izničiš.

Čarovnica: Žal ne morem. Pustim pa ti violino in upam, da ti bosta violina in denar pomagala rešiti življenje.

ZAKAJ

Špela MRAK



Zakaj gledaš v nebo,
če v rokah imaš zlato?
Zakaj gledaš jato ptic, ki leta naokrog,
če praviš, da srečo lahko najdeš povsod?
Zakaj svobodo si želiš,
če praviš, da imaš vse, kar si želiš?

Špela MRAK

Ko mlajša sva bila,
sva si vse zaupala.
Kje zdaj so tista leta,
ko zaspala sva objeta.

Ti odšla si daleč stran,
sem čakal te zaman,
v drugih te iskal,
a na koncu sam ostal.

Postal sem muzikant,
ob glasbi srečen fant,
ko na odru sem igral,
sem med vsemi te spoznal.

Ko pod odrom si stala,
si sladko se smejala,
spomnil sem se tistih dni,
srce še vedno po tebi hrepeni.

Zdaj končno si vrnila se,
srce mi spet zaigralo je.
Daj, ostani zdaj z menoj,
naj spet ljubi bom tvoj.

Haruki je takoj odpotoval na južni pol, kjer je poiskal starca. Ta je še vedno ždel ob ledeniku. Zelo se ga je razveselil, še bolj pa je bil vesel, ko mu je predal zlato violino. Zdaj se bo njegovo življenje uredilo, saj mu bo čarovnica vrnila preteklost.

Haruki se je vrnil v Omašu. Najprej ga spet niso hoteli spustiti v mesto, ko pa so videli, kako bogat je, so ga sprejeli odprtih rok. Haruki pa je imel veliko srce in svoje bogastvo je rad delil z ubogimi. Kmalu je razdal vse svoje bogastvo in izgubil je vse, razen tistega, kar je imel na sebi.

Prišla je zima in Haruki je bil brez doma. Bilo je vse huje in huje. Na koncu si ni več znal pomagati. Takrat se je spomnil na vžigalice. Zanetil je ogenj in iz ognja je skočil medved.

Medved: Kako vam lahko ustrežem, gospodar?

Haruki: Ne moreš mi pomagati.

Medved: Izpolnim lahko vsak vaš ukaz.

Haruki: Prav, naredi karkoli, samo da ne zmrznem ali umrem od lakote.

Medved: Kakor ukažete, gospodar.

Medved ga je odpeljal v votlino, kjer sta preživela zimo.

Medved: Zime je konec in moje naloge tudi.

Haruki: Hvala ti, medved.

Medved: Ko boste rabili pomoč, prižgite vžigalico in rešil bom težavo.

Haruki: Je to slovo?

Medved: Mislim da je, vendar bom vedno v bližini.

Haruki: O, ko bi imel vsak tako srečo, kot jo imam jaz!

Medved: Ali pa tudi ne. Preživel si težke dni. Bil si spoštovan vojak. Imel si dom, družino, spoštovanje, denar. Zdaj nimaš ničesar več.

Haruki: Prav imaš – pravzaprav sem berač.

Medved: Berač, ampak ne običajen. Ti si bogati berač!

Vsak, ki ima veliko denarja in nima vesti, je v srcu berač. Njegovi prijatelji niso pravi prijatelji. Izgubil jih bo takoj, ko ne bo imel več denarja. Če pa imaš dobro srce in čisto vest, ne potrebuješ denarja, da bi bil bogat.



TA'ŠOLSKA

Špela MRAK

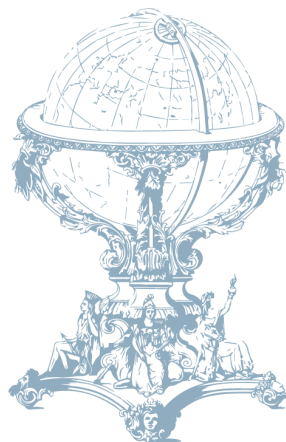
Če rad nekaj bi veljal,
zjutraj zgodaj boš vstal,
v šolo se podal.

Na naši šoli vse imamo,
kar želimo, lahko znamo.
Če z bagri radi se igramo,
za upravljalca se podamo.

Da hiše hitro se zgradijo,
pa zidarji poskrbijo,
brez načrta hiše ni,
gradbenik zanj poskrbi.

V kopalnici je vse lepo,
keramičarju zahvala gre za to.
Geodete že meritev mika,
da parcela bo dovolj velika.

Okoljevarstvenik k odpadkom strmi,
da kakšen okolja ne obremeni.
Če s kamnom delaš rad,
kamnosek boš, preden bo pomlad.



V gozdu smreka še stoji,
kmalu tesarjem pod roke prileti.

**Svojemu srcu sledi ti,
na našo šolo le pohiti.**

Geodete že meritev mika
da parcela bo dovolj velika.
Les in kamen – materiala prava,
kamnosekom in tesarjem delo je zabava.

MOČ

Špela MRAK

Vsi ljudje imamo moč,
dokler imamo ob sebi tiste, ki jih rabimo.
A naenkrat se lahko zgodi,
da se moč spremeni v tišino,
tišino, ki nas uničuje.



BELI CVET

Benjamin LAP

Naš vrt zasuli so cvetovi,
cvetovi naše češnje,
ki bohotijo se v vrtu
in v poletju so na našem prtu.

Čez vrt domač veter nosi
cveta belino,
sladke te dobrine,
ki ti obudi otroške vse spomine.

Ta beli cvet, ki nosi ga v svet,
je kot del neba, kot biser iz snega,
kot golobica, ki z domačega vrta odleti
in za srečo belo ti pero na tla spusti.



SPRANA KRIVDA

Benjamin LAP

Veliko je bilo ljudi,
ki na Slovencu so
kovali si železo
in v boju
na nas razsipavali
strašansko jezo,
da oblaki iz
rdeče v modro so
se spremenili in
z dežjem zlodeju
roke umili.



SANJE DOMOVINE

Benjamin LAP

Vsako noč pogledam v nebo
in se mi zvezde zdijo kot zlato,
kot del neba,
kjer verjetno ti sedaj si doma.

Doma v božjem rajju, kjer
v sanjah nekdanj
videl sem jaz naju,
videl sem naju v rajju! V parku
z rožami in zelenimi travniki.

A sanje so sedaj zaman,
ti odšla si daleč stran,
niti ne prav daleč stran,
saj za vedno te
jaz v srcu imam.

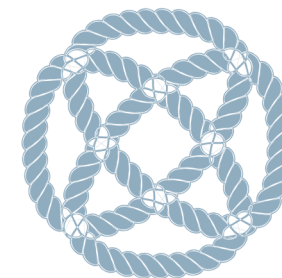
V srcu nosil te bom,
med spomini o naši
lepi domovini.

Domovini delavnih
in pametnih ljudi,
kjer življenje vsak si sam kroji.



BORBA

Špela MRAK



Zakaj vztrajamo, če bi lahko obupali?
Mogoče zato, ker nas žene glas srca.
Zakaj se borimo, če vemo, da izgubljam?
Mogoče zato, ker je vsaka izguba nov začetek.
Zakaj smo pogumni, če se bojimo?
Mogoče zato, ker mislimo, da smo tako močnejši.
A v sebi dobro vemo,
da je pomembno le, kar s srcem počnemo.

OSTANI Z MENOJ

Špela MRAK



Zjutraj v objemu naj se zbudim,
to je vse, kar si želim.
Zate pesmi le igram,
povem ti, da rad te imam.

Zadnji poljub mi daj,
naj še enkrat te popeljem v raj,
prosim, ostani zdaj z menoj,
sreče se nikar ne boj.

Iskra v tvojih je očeh,
na obraz privabi smeh,
ostani zdaj z menoj,
naj razlog za srečo bom tvoj.

Zadnji poljub mi daj,
naj še enkrat te popeljem v raj,
prosim, ostani zdaj z menoj,
sreče se nikar ne boj.

Ko zaprem oči,
svet brez tebe prazen se zdi,
brez tebe ne morem živeti,
ko sem s tabo, sonce zame sveti.

Vsak si sam kroji
pot v trdi t'mi,
ki popelje te do tvojih
korenin,
da veš, da si slovenski sin.

**Vsako noč
doma so sanje
v srcu domovine,
kjer vsak
Slovenec ima
svoje korenine.**



SREČA JE DOMA

Špela MRAK

Po svetu sem odšel,
da bolje bi živel,
a kmalu sem spoznal,
da polja so domača
več vredna kot palača.

Komaj čakam jaz,
da vrnem se v domačo vas,
to je vse, kar si želim,
pravo srečo le doma dobim.

Ponosno zdaj priznam,
vas domača, rad te imam,
da lica so rdeča,
ko podam čez polja se dišeča.

Komaj čakam jaz,
da vrnem se v domačo vas,
to je vse, kar si želim,
pravo srečo le doma dobim.

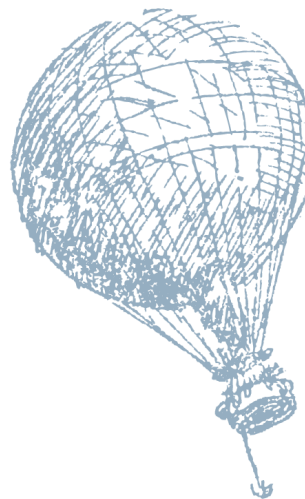
Na svetu lepše rož'ce ni,
dekle slovensko je za tri,
brez nje ne moreš živeti,
ko si z njo, zate sonce sveti.

Komaj čakam jaz,
da vrnem se v domačo vas,
to je vse, kar si želim,
pravo srečo le doma dobim.



POPOTNIK

Špela MRAK



Ko s kitaro odidem v svet,
z mnogo dekleti sem objet.
Doma draga zvesto čaka me,
saj ve, da le ona moja je.

Popotnik sem,
kam grem, ne vem,
srcu svojemu sledim,
le sreče si želim.

Dekleta me osvajajo,
s pogledi me zavajajo,
komaj čakam jaz,
da k dragi se vrnem v vas.

Popotnik sem,
kam grem, ne vem,
srcu svojemu sledim,
le sreče si želim.

Ko k dragi vrnem se,
vem, kje sreča me čakala je.
Povem ji – rad jo imam,
da nikomur je ne dam.

MOJE SRCE

Špela MRAK

Če te bo zanimalo,
če boš dvomil vame,
le poslušaj glas srca,
ki nikoli te ne izda.

Skupaj ustvarila sva raj,
se ne vrneva nazaj.
Ta ljubezen najina
je lepša kot domača krajina.

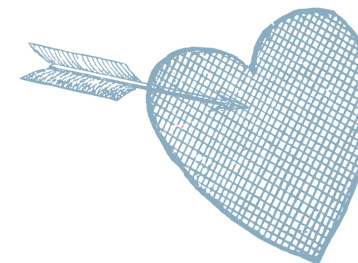
Srce moje se odprlo je,
trenutki s tabo mi pomejijo vse.
Marsikdo veselja z nama ne deli,
da se pripravava, si le želi.

A prav nihče, ki pred nama stoji,
tega nikoli ne spremeni;
rada se imava,
za srečo najino vse bi dala.



GLAS SRCA

Špela MRAK



Od spoznanja do poraza,
pot je kot razbita vaza.
Polna žalosti, trpljenja,
a s kančkom poželenja.

Ljubezen niso le nebesa,
so včasih žalosti zavesa.
A hitro se lahko zgodi,
da se rodi nekaj, kar lahko živi – do konca dni!

Ko znova spet odpreš srce,
kmalu veš, da vse že ve.
S poljubom enim se zgodi,
kar srce že dolgo si želi.

Glas naj srca,
te vedno odpelje tja,
kjer ljubezen ti obarva lica,
ko v spomin prikaže se sreče skica.

MISEL NATE

Špela MRAK



Naj tvoj poljub,
prinese polno mi obljub.
Naj kmalu se zgodi
Vse, kar srce le s tabo si želi.

Z besedami ne znam,
kar povem, bo le zaman.
Raje pesem zaigram,
zapojem, da srečo le s teboj imam.

Tu na odru zdaj stojim,
svojim sanjam jaz sledim.
A vseeno nekaj manjka mi,
srce še tebe si želi.

Bodi zdaj z menoj,
naj razlog za srečo bom tvoj.
Misel nate na obraz privabi smeh,
ti kradeš spanec v dolgih mi nočeh.

PREDEN ODIDEM V SVET

Špela MRAK



Ko podam po domačih se poteh,
pesem ptic na obraz prikliče smeh.
Ko v daljavi potok žubori,
srce se doma veseli.

Ko zvečer nad mano je lunca sanjava,
do sreče me vodi daljava.
Preden podam v širni se svet,
vzel še domač nageljnov bom cvet.

A v srcu za vedno ostal bo spomin,
spomin iz srca otroških globin.
Ker planota domača,
v življenju je rajska palača.

OSAMLJENO DEKLE

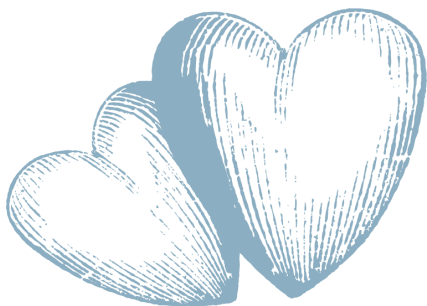
Špela MRAK

Jaz sem srečen fant,
saj postal sem muzikant.
Ker tebe sem spoznal,
sem zate le igral.

Ko v kotu sama si sedela,
si ljubezni si želela,
iskrica v tvojih je očeh,
pa na obraz mi je zvalila smeh.

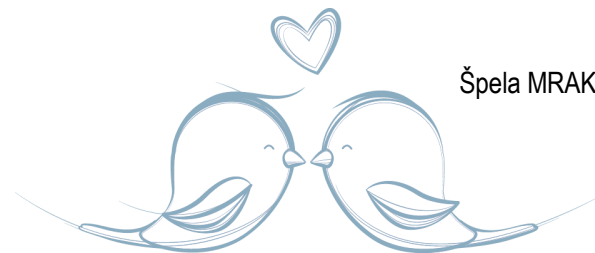
Daj, zavrtiva se,
končno zdaj poljubi me,
daj, da pokažem ti raj,
a potem več ne vrnem te nazaj.

Ko poljub mi boš dala,
mi v srcu bo pesem igrala.
Poslušaj glas mojega srca,
ki me nikoli ne izda.



NAJIN DAN

Špela MRAK



Ko pogledam te v oči,
svet takoj se lepši zdi.
Zdaj vem, kaj sreča je,
s teboj življenje se začelo je .

Ti lepšaš dan mi vsak,
življenje je končno brez napak.
V mojem srcu si le ti ,
čas s teboj prehitro beži.

Če nekoč te izgubim,
le eno si želim.
Da kmalu spet nazaj,
se vrneš v najin mali raj.

POLJA DOMAČA

Špela MRAK

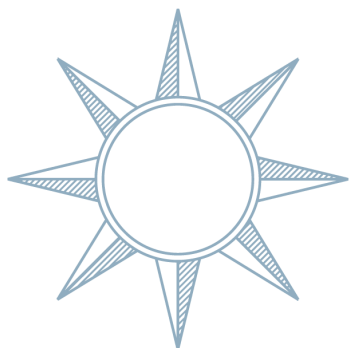
Iskal srečo sem drugod,
a domov me vedno pelje pot.
Tu čaka me ljubezen,
tu je spominov mladih dom.

Ko sprehodim po domačih se poteh,
na obraz se mi priplazi smeh.
Za človeka lepšega pač ni,
od kraja, kjer le-ta živi.

Ko podam se spet v širni svet,
sem z žalostjo objet.
Saj polja so domača,
več vredna kot palača.

V planinah sem živel,
tam srečo sem imel.
Zjutraj s soncem sem vstal,
na sprehod se podal.

Tam živel sem kakor kralj,
sedaj vsi vprašajo, zakaj.
Tam imel sem življenje, mir in srečo,
a v srcu čutil sem nesrečo.



SLOVENSKI MUZIKANTJE

Špela MRAK

V kotu sama zdaj sedi,
sledijo moje ji oči,
danes zanjo le igram,
da srce ji omehčam.

Nekoč me zavrnila je,
ker druge jaz sem videl le,
hitro bilo mi je žal,
da z njo sem se igral.

Sedaj vem,
da odnehati ne smem,
da rada me ima,
a srca mi še ne da.

Pravi, da muzikantje
neresni mi smo fantje.
Ljubic res veliko imamo,
a srce le eni oddamo.

Frajtonarca, kitara in bas
zanjo zapojejo naglas,
da slovenski muzikantje,
res zvesti mi smo fantje.



SLEDI SRCU

Špela MRAK

Pred ovirami se ne vdaj,
pogumno čeznje se podaj,
nihče na poti ne stoji,
za svojim srcem pojdi ti.

Verjemi v svoje sanje,
bori se le zanje,
dosežeš vse, kar si želiš,
le če nekaj narediš.

Zate je vse mogoče,
če tvoje le srce to hoče.
Poslušaj zvok srca,
ki nikoli te ne izda.

Verjemi v svoje sanje,
bori se le zanje,
dosežeš vse, kar si želiš,
le če nekaj narediš.

Vsakomur ti ne zaupaj,
ob težavah ne obupaj,
šibkosti ne pokaži,
da zmoreš, si dokaži!



Želel sem, da nekoč odšel bi v svet,
Ta želja bila sladka je kot med.
A ko od doma sem odšel,
do spoznanja sem prišel.

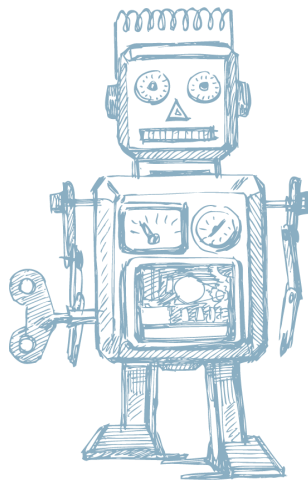
Odšel bom nazaj,
nazaj v planinski raj.
S srcem vam priznam,
domovino svojo rad imam!



ČAS ŽIVLJENJA

Benjamin LAP

Moje je življenje
kot ena zgodba.
Ko sem jaz še majhen bil,
nisem se zavedal,
kakšen je ta svet,
ki v mnogo čudnih je reči odet,
vedno sem se spraševal,
kako bo, ko bom
star.
Danes, ko jih 18 imam,
letijo leta brez besede,
v šoli stene so vse blede,
ker čas je zob človeka,
ki se stara kot obleka,
čaka nas še dosti let,
kjer se človek
bo spreminjal,
o mojem delu pa po smrti
name tam v
Komendi grob spominjal.



PLANIKA

Benjamin LAP

Skozi travnike pelje te pot,
pelje v gore, kjer rožice
rastejo samo zate.

V policah zelenih,
kjer tiho je vse,
raste planika – planinsko srce,
ki čuva nam gore
in tvoje solze.

Kadar od doma jaz
bom odšel, vem, da te, rožica bela,
s sabo bom vzel,
spomin mi obudila vedno ti
boš, kjer koli bom stal,
boš prva od rož.

